

ОСОБЛИВОСТІ ТА СФЕРИ РЕГУЛЮВАННЯ
СУЧАСНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В ПРИЙМАЮЧИХ КРАЇНАХFEATURES AND AREAS OF REGULATION
OF MODERN MIGRATION POLICY IN HOST COUNTRIES

У статті розглядається міграційна політика щодо трудових мігрантів в приймаючих країнах. Міжнародна трудова міграція є глобальним явищем, поштовхом якому слугують як соціально-економічні фактори, так і політична нестабільність та конфлікти в країнах походження мігрантів. Станом на 2022 рік в світі налічується 272 мільйони мігрантів, 166 мільйонів з яких – трудові мігранти, і 100 – біженці та шукачі притулку. Аналіз міграційної політики показує, що країни часто представляють комплексні підходи управління міграцією, більшість з яких зосереджені на питаннях еміграції та імміграції. З іншого боку, є простір для вдосконалення, оскільки міграційна політика часто не повністю узгоджена з іншими важливими відповідними сферами політики, такими як сталий розвиток, боротьба зі стихійними лихами та пом'якшення наслідків зміни клімату та адаптація.

Ключові слова: міжнародні трудові мігранти, міжнародна міграція робочої сили, міграційна політика, приймаючі країни, імміграція, еміграція.

The article considers the migration policy in host countries. International labor migration is a global phenomenon, driven by both socio-economic factors and political instability and conflicts in the countries of origin of migrants. As of 2022, there are 272 million migrants in the world, 166 million of whom are labour migrant, and 100 millions are refugees and asylum seekers. Differences in incomes and living standards are important drivers of migration. While immigration policy can potentially be a deterrent for migrants to their desired countries, there is another constraint that is probably even more important, and this is the financial component. A simple economic model assumes that people migrate for economic reasons if the expected income in the country of immigration, minus the costs of migration, exceeds the expected income in the country of emigration. However, not everyone in developing countries would choose to migrate to developed countries, even if migration meant significant gains for the vast majority. It can be explained by various restrictions that prevent the free migration of people. One such limitation is the restriction of immigration policy in developed countries. With varying degrees of success, these policies limit the level of migration flows around the world, thus ensuring stability in their states. Analysis of migration policy shows that countries often present complex approaches to migration management, most of which focus on issues of emigration and immigration. Migration also affects the domestic politics of host countries, both through its effects on indigenous populations and its weight in state functions such as security, education, and government spending. In addition, migration processes often influence the national policies of the issuing countries, taking into account the economic activity of their diasporas in their host countries. On the other hand, there is room for improvement as migration policy is often not fully aligned with other important relevant policy areas such as sustainable development, disaster management, climate change mitigation and adaptation.

Key words: international labor migrants, international labor migration, migration policy, host countries, immigration, emigration.

УДК 331.556.4

DOI: <https://doi.org/10.32782/dees.1-2>

Шепель О.С.

асистент кафедри світового господарства і міжнародних економічних відносин, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Oleksandra Shepel

Taras Shevchenko National University of Kyiv

Постановка проблеми. Неоднозначний характер міграційної політики приймаючих держав відіграє переважаючу роль у формуванні та стимулюванні міграційних процесів. Міграційну політику можна визначити як правила, які національні уряди держав вводять з метою впливу на обсяг, походження, напрямок і структуру міграції. Міграційна політика, як правило, є компромісом між конкуруючими інтересами, що пояснює, чому її заявлені та реальні цілі, як правило, численні, а іноді й за своєю суттю суперечливі. Наприклад, представники бізнесу часто лобюють більш ліберальну імміграційну політику, в той час як профспілки історично розглядали імміграцію як загрозу заробітній платі та інтересам місцевих працівників.

Приймаючі держави часто стикаються з компромісом між перевагами еміграції, такими як грошові перекази, та відтоком працездатного населення за кордон. Таким чином, пріоритетним завданням державної політики у країнах призначення трудових мігрантів є створення оптимальних вимог до

мігрантів, залежно від особливостей розвитку секторів економіки та потреб ринку праці, які б сприяли досягненню соціально-економічних цілей та зростанню добробуту населення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження міграційної політики на сучасному етапі розвитку здійснюється науковцями на національному та міжнародному рівнях, до яких належать І. Кукурудза, Т. Романенко, Д. Акімов, Р. Стаканов, Г. Балабанова, Н. Бахченнова, М. Чайка, Х. Хаас, М. Бейне, А. Брайн-Горт, Е. Равенштейн, Е. Лі, Д. Массей, Д. Х'юго та ін. Організації міжнародного та глобального рівня, до яких можна віднести Міжнародні організацію праці, Міжнародну організацію з міграції, Організацію Об'єднаних Націй, Організацію економічного співробітництва та розвитку тощо, проводять постійний моніторинг міграційної політики в приймаючих країнах та країнах походження трудових мігрантів.

Глобальні тенденції в міграційній політиці неможливо легко визначити чи відстежити, оскільки наявні індекси охоплюють різні аспекти

міграції для різних періодів і регіонів. Щодо країн Організації економічного співробітництва та розвитку, то інформація з бази даних аналізу міжнародної міграційної політики та права (IMPALA) демонструє тенденцію до більш складного і часто більш обмежувального регулювання, починаючи з 1990-х років. Аналогічно, дані IMPALA також показують диференційоване ставлення до певних категорій мігрантів, наприклад, у країнах спостерігаються нижчі потреби у висококваліфікованій робочій силі порівняно з низькокваліфікованими працівниками [1].

Інші дослідники, серед яких можна виділити голандського соціолога Хейне де Хааса, вважають, що в той час як політика, спрямована на мігрантів, які опинилися в нелегальному положенні, а останнім часом, на членів їх сімей стала більш обмежувальною, інша політика, спрямована на високо- та низькокваліфікованих працівників, студентів та мігрантів певного походження стала більш ліберальною після Другої світової війни [2].

Метою статті є дослідження особливостей міграційної політики щодо трудових мігрантів у приймаючих країнах.

Виклад основного матеріалу. Різниця в доходах і в рівні життя загалом є важливою рушійною силою міграції. Проте не всі в країнах, що розвиваються, вирішили б мігрувати до розвинених країн, навіть якби міграція означала б значний прибуток для значної більшості. Африка, найбільш бідний континент земної кулі, породила відносно невеликі міграційні потоки, враховуючи величезний вигравш, який міграція могла б принести її жителям. Пояснити це можна різного роду обмеженнями, які перешкоджають вільній міграції людей. Одним із таких обмежень є обмеження імміграційної політики в розвинених країнах. З різним ступенем успіху ці політики обмежують рівень міграційних потоків у всьому світі, забезпечуючи таким чином стабільність у своїх державах [3–4].

На глобальному рівні більшість урядів (61%) мають політику підтримки поточного рівня імміграції. Серед інших країн, 13% ведуть політику щодо зниження рівня імміграції в свою країну, 12% підтримують політику щодо його підвищення, а 14% або не мають офіційної політики, або не намагаються впливати на рівень імміграції. Серед усіх регіонів у Європі найбільша частка країн, які прагнуть підвищити рівень імміграції (32%), за нею йде Азія (10%). Найбільшу частку серед країн, які прагнуть знизити поточний рівень імміграції, має Азія (23%), за нею йде Африка (13%) [5].

Імміграційна політика потенційно може бути стримуючою перепоною мігрантів на шляху до бажаних країн, однак існує ще одне обмеження, яке, ймовірно, є ще важливішим, а саме – фінансова складова. Міграція не є безкоштовною, і незалежно від причини міграції, мігрантам потрібен певний мінімальний рівень ресурсів для фінансування свого переїзду. Проста економічна модель передбачає, що люди мігрують з економічних причин, якщо очікуваний дохід у країні імміграції, за вирахування витрат на міграцію, перевищує очікуваний дохід у країні еміграції. Однак, якщо особа не може отримати доступ до коштів, необхідних для фінансування переїзду, очікувана різниця у доходах стає неактуальною.

Варто зазначити, що за підтримки відповідної політики міжнародна міграція може сприяти інклюзивному та сталому економічному зростанню та розвитку. Порядком денний зі сталого розвитку на період до 2030 року визнає цей взаємозв'язок у цілі 10.7.2, закликаючи країни сприяти впорядкованій, безпечній, регулярній та відповідальній міграції та мобільності людей, у тому числі шляхом впровадження спланованої та добре керованої міграційної політики. Глобальний договір про безпечну, впорядковану та регулярну міграцію також чітко визнає важливість ефективної, заснованої на фактах міграційної політики та

Таблиця 1

Урядова політика впливу на рівень імміграції за регіонами, 2015 р.

	Відсоток урядів, які проводять політику щодо імміграції			
	Бажають збільшити кількість іммігрантів	Підтримують на сталому рівні	Бажають зменшити кількість іммігрантів	Не втручаються в даний процес або не мають відповідної політики
Всі країни світу	12	61	13	14
Африка	4	43	13	40
Азія	10	65	23	2
Європа	32	55	9	5
Латинська Америка та Карибський Басейн	6	76	9	9
Північна Америка	0	100	0	0
Океанія	6	94	0	0

Джерело: складено автором за [5]

практики для оптимізації позитивних результатів міграції [5–6].

Міжнародна організація з міграції разом з Департаментом з економічних та соціальних питань ОЕСР розробили показник, що складається з 6 сфер на основі механізму управління міграцією. Даний показник включає:

- 1) права мігрантів;
- 2) політику, засновану на фактичних даних;
- 3) співробітництво та партнерство;
- 4) соціально-економічний добробут;
- 5) розміри мобільності криз;
- 6) безпечну, впорядковану та регулярну міграцію.

Політика сприяння впорядкованій, безпечній регулярній та відповідальній міграції широко поширена. В усьому світі більше половини усіх урядів дотримуються цієї моделі. У Центральній та Південній Азії та Латинській Америці та Карибському басейні була найвища частка урядів, які відповідали або повністю відповідали критеріям показника. Океанія, Північна Африка та Західна Азія були двома регіонами з найбільшою часткою країн, які частково виконують ці рекомендації або потребують подальшого прогресу, за ними йдуть Східна та Південно-Східна Азія та Африка на південь від Сахари.

Згідно з даними Індикатора 10.7.2 станом на 2019 рік, більше половини всіх урядів (54%) повідомляють, що вони мають широкий спектр політики для сприяння міграції та мобільності людей

упорядкованим, безпечним, регулярним і відповідальним чином. Крім того, з точки зору конкретних заходів політики для сприяння співпраці між країнами, а також участі зацікавлених сторін, 91% урядів вказують, що вони мають міжміністерський механізм координації міграції, тоді як 90% уклали двосторонні угоди щодо міграції з іншими країнами [7].

Інші цілі, пов'язані з міграцією, у Порядку денному до 2030 року включають утримання медичних працівників у країнах, що розвиваються; надання стипендій для навчання за кордоном; припинення торгівлі людьми; дотримання трудових прав трудових мігрантів, зокрема жінок-мігрантів; зниження витрат на переказ грошових переказів. Дезагрегація даних за різними ознаками, включаючи міграційний статус, є наскрізною метою, яка може допомогти визначити особливу вразливість мігрантів та забезпечити інклюзивний розвиток.

Міграція вважається насамперед соціально-демографічним явищем, але можна стверджувати, що її найбільш постійні наслідки є політичними і мають як активні, так і пасивні прояви. Іншими словами, складність вираження цих ефектів обмежила опис політичних наслідків міграції. Це впливає на міжнародну політику як країн походження, так і країн призначення. Міграція також впливає на внутрішню політику країн-одержувачів, як через свої наслідки для корінного населення, так і через свою вагу у функціях держави, таких як безпека,

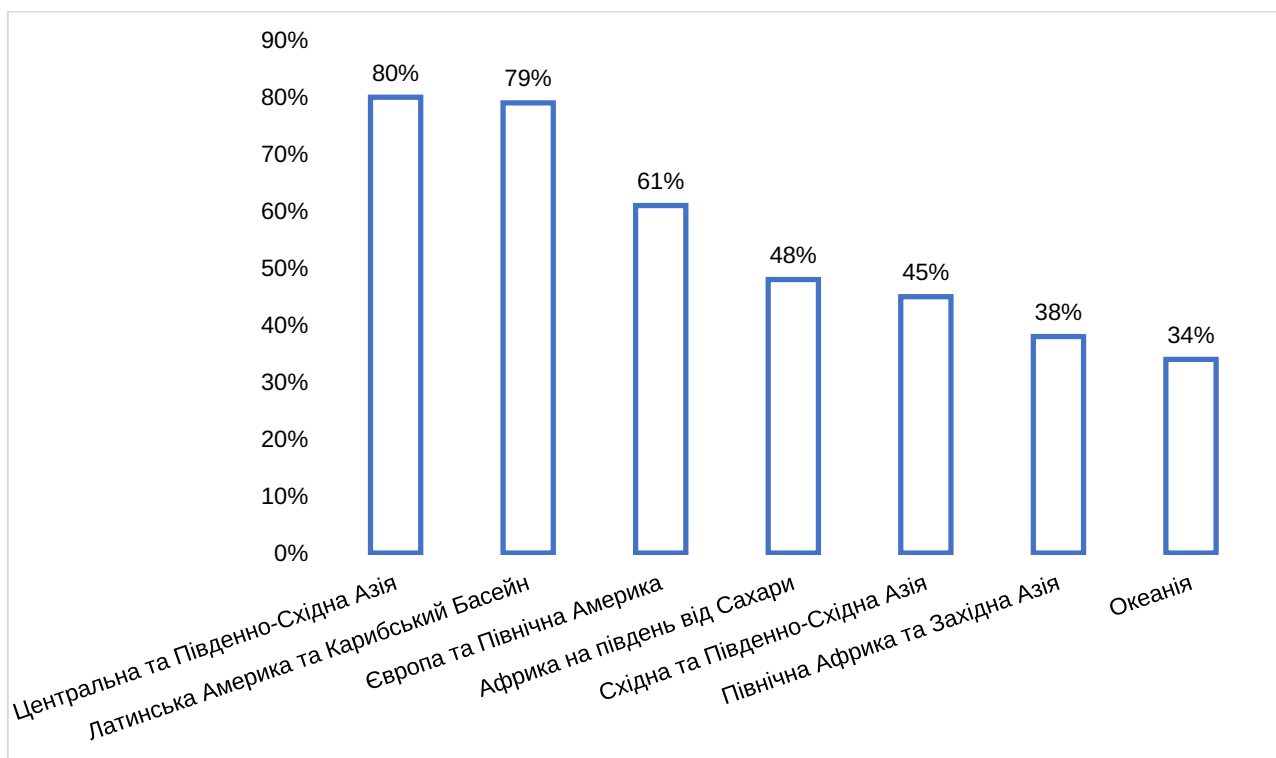

Рис. 1. Частка країн, яка відповідає критеріям 10.7.2 за регіонами у 2019 р., у %

Джерело: складено автором за [6]

освіта та державні витрати. Крім того, міграційні процеси часто впливають на національну політику країн-емітентів, беручи до уваги економічну активність їх діаспор в їхніх країнах-реципієнтах [8].

Країни походження, особливо країни, що розвиваються, з великою кількістю трудових мігрантів, які покидають країну, зазвичай стикаються з дилемою, як сприяти можливостям працевлаштування за кордоном для своїх громадян, а також захистити своїх національних працівників за кордоном. З огляду на несприятливі перспективи працевлаштування вдома та економічні вигоди від валютних переказів, деякі країни хотіли б, щоб більше їхніх національних працівників емігрували. У той же час вони усвідомлюють, що не можуть закрити очі на масові порушення основних прав людини, яких можуть зазнати їхні громадяни за кордоном, надто зосереджуючи увагу на економічному зростанні і занадто мало на захисті найманих працівників [9].

Хоча політичні, економічні та соціальні обставини надзвичайно різняться між країнами походження, міграція становить кілька спільних політичних проблем для всіх. Вони включають сприяння працевлаштуванню, захист і сприяння добробуту своїх громадян за кордоном, а також максимізацію впливу міграції на розвиток. Далі наведено схематичну діаграму політики та заходів, які були прийняті країнами для захисту своїх працівників, які шукають можливості працевлаштування за кордоном за трьома основними цілями (див. рис. 2).

Деякі країни, такі як Індія, Шрі-Ланка, Філіппіни, Бангладеш створили спеціальні міністерства, які займаються працевлаштуванням за кордоном і добробутом громадян за кордоном. У багатьох країнах, що розвиваються, ці питання є частиною функцій традиційних міністерств з питань праці; у деяких інших країнах відповідальність за міграцію покладено на міністерства закордонних справ чи міністерства внутрішніх справ, де міркування безпеки можуть переважати над питаннями ринку праці. Відокремлення працевлаштування за кордоном від міністерств праці часто має небажаний ефект, якщо розглядати закордонну міграцію як повністю відокремлену від ринку праці та питань гідної роботи. Багатостороння рамкова угода МОП з трудової міграції враховує це, закликаючи уряди надати міністерствам праці ключову роль у формуванні політики, розробці, управлінні та адмініструванні трудової міграції, щоб гарантувати факт того, що міркування міжнародної політики щодо праці та зайнятості враховувалися на державному рівні кожної країни. У межах цього є за необхідне провести консультації з соціальними партнерами для вирішення конкретних потреб ринку праці, особливо вразливих груп трудових мігрантів, таких як жінки [10, с. 155].

У країнах, що розвиваються, основні питання в управлінні стосуються координації функцій

трудої міграції в різних урядових міністерствах і відомствах, регулювання служб працевлаштування, в яких домінують агентства приватного сектора, зниження витрат на міграцію для працівників, а також переговори з країнами призначення щодо доступу до можливостей роботи та захист працівників. У більшості країн, що розвиваються, витрати на міграцію високі через такі фактори, як надмірні збори, які стягують кадрові агентства, дорогі бюрократичні процедури та корупційна практика адміністраторів. Небажаний союз між місцевими агентами та іноземними агентствами з працевлаштування, як це відбувається при міграції до регіону Перської затоки, призводить до того, що високі витрати на міграцію перекладаються на працівників-мігрантів. Головне завдання належного управління полягає в тому, щоб визначити ці проблеми та зменшити витрати на міграцію для окремих працівників не лише заради них, а й тому, що це збільшить їхні заощадження та грошові перекази, а також принесе користь країнам їх походження.

Захист трудових мігрантів є важливим фактором для тих, хто розробляє політику як у країнах походження, так і в країнах призначення. Очевидно, що захист людських і трудових прав трудових мігрантів має починатися в країні походження. Цьому сприяє підготовка до умов роботи за кордоном та інформація про їхні права у країнах призначення. В країнах походження мігрантів для забезпечення їхніх прав та свобод у сфері працевлаштування здійснюється ратифікація міжнародних стандартів; орієнтація та інформація перед відправленням; регулювання діяльності приватних кадрових агентств; забезпечення міграційної політики та управління відповідними функціями консульської підтримки; укладання типових трудових договорів; укладання двосторонніх угод і меморандумів про взаєморозуміння з країнами призначення; залучення соціальних партнерів та громадянського суспільства для надання підтримки трудовим мігрантам; надання соціальних фондів та програм соціального забезпечення сімей, які залишилися без засобів для існування; і допомога в реінтеграції тим, хто повертається з-за кордону.

Країни походження мають незначний контроль над умовами працевлаштування своїх громадян в інших країнах після їх виїзду. Таким чином, вони намагаються забезпечити працівників всією необхідною інформацією ще до виїзду за кордон для того, щоб вони не погоджувалися на невідповідні пропозиції працевлаштування, не знаючи про ризики, які на них очікують. Емігрантів інформують про умови життя та роботи, з якими вони можуть зіткнутися, культурні та релігійні особливості, відповідне законодавство у сфері праці в країнах, до яких вони збираються мігрувати, а також загальну вартість життя там.

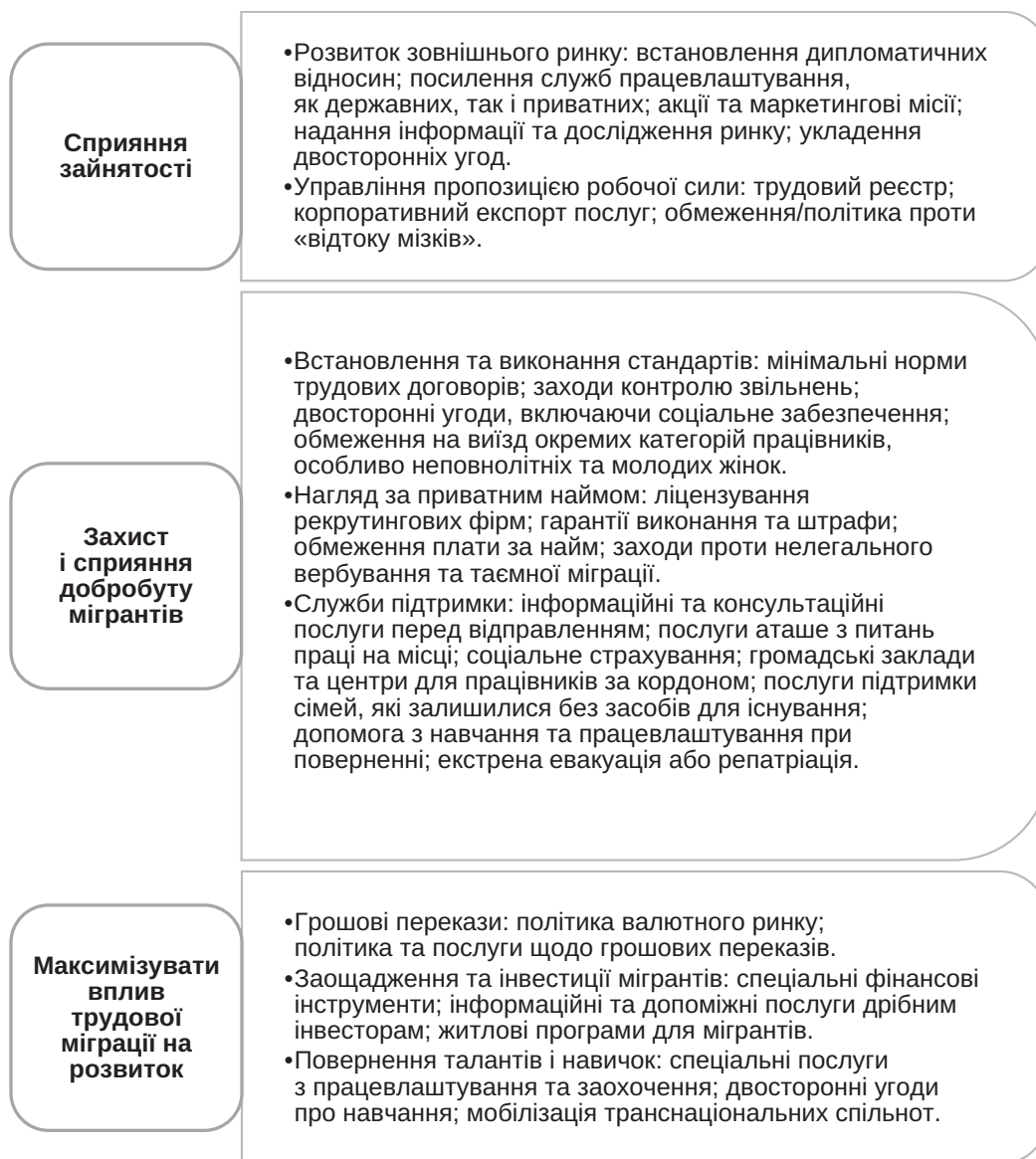

Рис. 2. Заходи сприяння працевлаштуванню трудових іммігрантів

Джерело: складено автором за [10, с. 142–152]

Незважаючи на те, що більшість країн дозволяють своїм громадянам приймати пропозиції про роботу в іноземних країнах, лише деякі мають закони або нормативні акти, які надають владу втручатися в трудові контракти окремих осіб. Проте масштаби зловживань, яких зазнали їхні працівники за кордоном, привели до того, що деякі уряди піддалися величезному суспільному тиску з метою регулювання трудової міграції та забезпечення більшого захисту. Це вимагає двостороннього та регіонального співробітництва. Що стосується регіональних інтеграційних угод, то вони забезпечують корисну основу для сприяння більш вільному обігу робочої сили в рамках інтеграційних об'єднань [6].

Хоча країни походження та призначення несуть спільну відповідальність за захист прав

працівників-мігрантів на всіх цих етапах, їхні конкретні обов'язки відрізняються як через те, що міграційний досвід змінюється на кожному етапі, так і через те, що країни мають більше можливостей здійснювати нагляд за трудовими мігрантами на території своїх власних країн і набагато менше можливості контролювати те, що відбувається за кордоном. Відповідно до концепції Другого Глобального форуму з питань міграції та розвитку, який відбувся в 2008 році в Манілі, було вирішено, що країна походження мігрантів та приймаюча країна несуть спільну відповідальність у вирішенні міграційних питань. Однак, на практиці цей підхід найкраще підходить для тих трудових мігрантів, які не оселяються постійно в країні призначення, тобто тих, хто займається маятниковою або тимчасовою міграцією. Ті трудові мігранти, які

постійно або довгостроково проживають у країнах призначення, повинні отримувати захист і відповідні умови нарівні з національними працівниками цих країн [10, с. 156–188].

Управління міграцією в країнах призначення має не лише відповідати власним потребам і запитам цих країн, а й брати до уваги захист прав трудових мігрантів. Тому уряди повинні розглянути низку взаємопов'язаних політичних вимог щодо регулювання ринку праці, забезпечення захисту працівників-мігрантів та національних працівників та підтримки інтеграції.

Принцип державного суверенітету над імміграцією означає, що держави, по суті, вирішують, хто може в'їжджати на їх територію, хто залишати, хто може працювати, а хто має виїжджати, в рамках міжнародно визнаних норм. Як зазначається у 4 принципі Багатосторонньої рамкової конвенції МОП з трудової міграції, «всі держави мають суверенне право розробляти власну політику для управління трудовою міграцією. Міжнародні трудові стандарти та інші міжнародні документи, а також керівні вказівки, у відповідних випадках, повинні відігравати важливу роль для забезпечення узгодженості, ефективності та справедливості цієї політики». Імміграційна політика вже давно пов'язана з задоволенням потреб ринку праці в країнах призначення. Починаючи з 1990-х років, завдяки міграційній політиці та сприянню прогресу в ІКТ, уряди багатьох промислово розвинених країн прагнули до імміграції, щоб задовольнити нестачу кваліфікації, тим самим відроджуючи дискусію про те, наскільки успішно держави можуть узгодити міграційну політику з короткостроковими та довгостроковими потребами їх економіки (див. рис. 4).

Вибіркова імміграційна політика була поширеною в останні десятиліття. Традиційні імміграційні країни, такі як Австралія та Канада, не тільки набирають іммігрантів на конкретну роботу або для

негайного скорочення дефіциту праці, але й вибирають їх на основі їхньої довгострокової спроможності інтегруватися на ринку праці, щоб іммігранти могли вільно обирати різні сфери діяльності та змінювати роботу за бажанням.

Інші розвинені країни спрямовують свої зусилля на пристосування іноземних працівників до нагальних потреб ринку праці. Це складне завдання, оскільки важко визначити дефіцит робочої сили для кожної професії в певний момент часу та для кожного регіону країни. У результаті уряди зазвичай використовують прості тести ринку праці, щоб визначити, де існує дефіцит. Такі тести дають агентствам значну свободу в управлінні міграційною політикою на основі поточної ситуації на ринку праці. Деякі покладають на роботодавців обов'язок довести, що для певного призначення немає місцевих працівників, вимагаючи від них показати, що вони доклали зусиль, щоб найняти кваліфікованих місцевих працівників, але були безуспішними. Виконання таких вимог може бути дорогим і тривалим. У деяких випадках, як-от у Сполучених Штатах, роботодавець просто підтверджує, що працівники потрібні і що заробітна плата буде виплачуватися, а перевірки, як правило, проводяться лише після подання скарг на невиконання вимог. За даними ОЕСР, ряд європейських країн, у тому числі Франція, Німеччина та Великобританія, скасували тестування ринку праці для широкого кола професій.

Висновки. Міграційна політика приймаючих держав залежить від соціальних, економічних та політичних пріоритетів, які мають свої особливості в різних країнах призначення. Серед загальних цілей міграційної політики приймаючих країн виділяють: регулювання ринку праці, у тому числі шляхом прийому працівників-мігрантів відповідно до потреб ринку праці та контролю над нелегальною міграцією; максимізацію переваг міграції для

Сфери регулювання міграції

регулювання ринку праці, у тому числі щодо доступу до роботи, мобільності трудових мігрантів та визнання їх кваліфікації

захист трудових мігрантів (і місцевих працівників) у контексті зайнятості

сприяння зв'язкам міграції та розвитку на підтримку країн походження

сприяння соціальної згуртованості, зокрема через запобігання дискримінації та сприяння інтеграції

вирішення проблем нелегальної міграції, включаючи заходи щодо легалізації

політика прийому для працевлаштування мігрантів, включаючи кращі можливості для легальної міграції

Рис. 3. Сфери регулювання міграції

Джерело: створено актором за [11]

Основні цілі збільшення пропозиції працівників шляхом імміграції

підтримка стратегічних галузей	компенсація робочої сили, яка скорочується через старіння та скорочення населення	заповнення низькооплачуваних та низькокваліфікованих робочих місць у таких секторах, як охорона здоров'я, де місцеві працівники недоступні або не бажають там працювати	створення глобальної робочої сили та навчання іноземних працівників для філій або дочірніх компаній за кордоном	задоволення тимчасових потреб у робітниках у періоди економічного зростання або для сезонних потреб у сільському господарстві та будівництві	уникнення інфляції шляхом стримування підвищення заробітної плати в окремих галузях, професіях або сферах, які можуть мати побічні ефекти на інших ринках праці або призвести до зростання споживчих цін
--------------------------------	---	---	---	--	--

Рис. 4 Основні цілі збільшення пропозиції працівників шляхом імміграції

Джерело: створено актором за [11]

країни призначення; і мінімізація будь-яких несприятливих соціальних, політичних чи економічних наслідків від допуску трудових мігрантів. Варто дійти до висновку, що в процесі трудової міграції громадське сприйняття трудових мігрантів та міграції може мати значний вплив на формування міграційної політики, оскільки політики та законодавці прагнуть зберегти політичну підтримку, тому намагаються сформувані політику, яка була б сприятливою, як для національних працівників, так і для іммігрантів. Виконання вищезазначених цілей має на меті задоволення потреб ринку праці, зростання економіки та досягнення добробуту населення приймаючих країн, а також найманих працівників-мігрантів.

REFERENCES:

1. Michel Beine (2015) Comparing Immigration Policies: An Overview from the IMPALA Database. *International Migration Review*, no. 4, pp. 827–863.
2. Hein de Haas, Natter K., Vezzoli S. (2014) Growing restrictiveness or changing selection? The nature and evolution of migration policies. *International Migration Institute*, p. 33.
3. Hatton, T.J. and J.G. Williamson (2002) "What Fundamentals Drive World Migration?" NBER Working

Paper 9159. National Bureau of Economic Research, Cambridge MA, 34 p. Available at: https://www.nber.org/system/files/working_papers/w9159/w9159.pdf (accessed 25 July 2022).

4. Czaika, M. and H. de Haas (2011) Determinants of Migration to the UK. *Migration Observatory Briefing*, COMPAS, University of Oxford, 9 p. Available at: <https://migrationobservatory.ox.ac.uk/wp-content/uploads/2016/04/Briefing-Determinants-of-Migration-17-1.pdf> (accessed 25 July 2022).

5. United Nations, Department of Economic and Social Affairs, Population Division (2016). *World Population Policies Database: 2015 Revision*. Available at: http://esa.un.org/poppolicy/about_database.aspx (accessed 25 July 2022).

6. United Nations Department of Economic and Social Affairs, Population Division (2020). *International Migration 2020 Highlights (ST/ESA/SER.A/452)*.

7. Políticas migratorias y gobernanza de la migración. Portal De Datos Mundiales Sobre La Migración. 2021. Available at: <https://www.migrationdataportal.org/es/themes/politicas-migratorias-y-gobernanza-de-la-migracion#tendencias-clave> (accessed 19 July 2022).

8. Allert Brown-Gort. (2016) Los efectos políticos de la migración, Del Archivo, Portada. Available at: <https://revistafal.com/los-efectos-politicos-de-la-migracion/> (accessed 18 July 2022).

9. Wickramasekara, P. (2000) *Migrant workers in Asia and the Pacific: Issues in human rights and the*

principle of non-discrimination, paper prepared for the Asia-Pacific Regional Seminar of Experts in preparation for the World Conference on Racism, Xenophobia and Related Intolerance organized by the OHCHR, Bangkok, 5–7 Sep.

10. International labour migration (2010) A rights-based approach. *International Labour Office*, no. 14, p. 342.

11. International Labour Organization. Available at: <https://www.ilo.org> (accessed 24 June 2022).